

οι Μύθοι του Αισώπου

Ο κόρακας και η αλεπού

και άλλοι 17 φανταστικοί μύθοι

Διασκευή κειμένων - Εικονογράφηση:
Ανδρέας Ανατολίτης

οι Μύθοι του Αισώπου - Ο κόρακας και η αλεπού

Για την έκδοση συνεργάστηκαν:
Διεύθυνση έκδοσης: Δημήτρης Μαλλιάρης
Διασκευή κειμένων - Εικονογράφηση: Ανδρέας Ανατολίτης
Τυπογραφική διόρθωση: Μαρία Σαντοριναίου
Σελιδοποίηση / Μακέτα εξωφύλλου: Κυριάκος Μεγαλόπουλος
Εκτύπωση - βιβλιοδεσία: Unisoft

© 2016 ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΙΔΕΙΑ / ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ-ΠΑΙΔΕΙΑ Α.Ε.
25ης Μαρτίου 51, 564 29 Ν. Ευκαρπία, Θεσσαλονίκη,
τηλ.: 2310640756, 2310649251
www.malliaris.gr e-mail: info@malliaris.gr

ISBN: 978-960-457-776-7

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις των νόμων 2121/1993 και 100/1975, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Λίγα λόγια για τον Αίσωπο

Ο Αίσωπος γεννήθηκε γύρω στα 600 π.Χ. Πολλοί ιστορικοί διαφωνούν για τον τόπο καταγωγής του. Άλλοι θεωρούν πατρίδα του τις Σάρδεις της Λυδίας, άλλοι το νησί Σάμο και άλλοι πάλι τη Μεσημβρία, μια πόλη της Θράκης. Οι περισσότεροι όμως έχουν τη γνώμη ότι καταγόταν από τη Φρυγία.

Στη μορφή, ο μεγάλος αυτός μυθοποιός, ήταν πολύ άσχημος, κοντός, στραβοπόδης, ψευδός και με σκουρόχρωμη επιδερμίδα, αλλά στον νου δεν είχε άλλον όμοιό του. Ήταν πανέξυπνος και ετοιμόλογος, και σ' αυτά του τα προτερήματα οφείλει τη μεγάλη του φήμη, και έτσι έγινε γνωστός στα πέρατα του κόσμου.

Μέσα στους μύθους του Αισώπου, στις λιγοστές αράδες των μικρών ιστοριών του, που σώθηκαν στο πέρασμα των αιώνων κι έφτασαν ως τις μέρες μας, αναλλοίωτες και πάντα επίκαιρες, πάντα δρασερές και πάντα νέες, βρίσκεται συγκεντρωμένη όλη η σοφία του λαού μας.

Με το στόμα των ζώων και των πουλιών, της πονηρής αλεπούς, του κουτού τράγου, του υπομονετικού γαϊδαράκου, του κακού λύκου, της αγαθής χελώνας, των φλύαρων βατράχων, του κόρακα, της καλιακούδας και τόσων άλλων, ο Αίσωπος μας λέει πολλές αλήθειες, που ειπωμένες αλλιώς, θα μας ενοχλούσαν.

Βάζει στο στόμα των ζώων συμβουλές γεμάτες φρόνηση και λογική, έτσι που να ακούγονται πιο ευχάριστα.

Με αυτή μου την προσπάθεια, διασκευάζοντας δηλαδή έμμετρα ορισμένους από τους μύθους του Αισώπου και συμπληρώνοντάς τους με εκφραστική εικονογράφηση, πιστεύω ότι τους έκανα πιο ευκολοδιάβαστους από τα παιδιά της πρώτης σχολικής ηλικίας, και ότι αυτά έτσι θα εντυπώσουν καλύτερα στη μνήμη τους τα ηθικά διδάγματα των επιμυθίων.

Ανδρέας Δ. Ανατολίτης

Ο κόρακας και η αλεπού

Δεν πρέπει να πιστεύουμε αυτούς
που μας κολακεύουν
και να γινόμαστε ανόητοι.

Ένας κόρακας άρπαξε κάποτε ένα κομμάτι τυρί και κάθισε σε ψηλό κλαδί να το φάει. Τον είδε η πονηρή η αλεπού και λιγουρεύτηκε τον μεζέ. Στάθηκε, λοιπόν, κάτω απ' το δέντρο και άρχισε να παινεύει τον κόρακα. Τι όμορφος και τι μεγάλος που είναι, μόνο που δεν έχει καλή φωνή. Αυτός, για να της δείξει πως έχει καλή φωνή, άνοιξε το στόμα και έκραξε δυνατά, αλλά του έπεσε το τυρί. Η αλεπού, αρπάζοντάς το, του είπε:

– Κόρακα, τα έχεις όλα. Φρόντισε μόνο να αποκτήσεις και μυαλό.

– Κόρακα, θα σου ταίριαζε
και θρόνος βασιλιά,
έτσι κι από το στόμα σου
δεν έλειπε η μιλιά!...
Την άκουσε ο άμυαλος,
το στόμα του ανοίγει,
κι αυτή μασώντας το τυρί:
– Η γνώση σου είναι λίγη!...

Το κατσικάκι και ο λύκος

Όσοι κάνουν κάτι αταίριαστο στη φύση τους, χάνουν και όσα αγαθά έχουν στα χέρια τους.

Κάποτε ένα κατσικάκι ξέκοψε απ' το κοπάδι του, το βρήκε ένας λύκος και το έπιασε. Στην απελπισία του το κατσικάκι, ήταν βέβαια και έξυπνο, είπε στον λύκο:

– Θα με φας που θα με φας, κυρ λύκε, γι' αυτό παίξε μου λίγο τη φλογέρα, για να χορέψω.

Ο λύκος άρχισε να παίζει έναν σκοπό, και το κατσικάκι να χορεύει. Τα σκυλιά, σαν άκουσαν τη φασαρία, έτρεξαν και πήραν στο κυνήγι τον λύκο. Και το έξυπνο κατσικάκι σώθηκε.

Ένα κατσίκι έπιασε
ο λύκος να το φάει.

– Παίξε φλογέρα πριν
με φας..., εκείνο του ζητάει.
Κι άρχισε ο λύκος τον σκοπό
να στέλνει πέρα ως πέρα...
Τώρα, σκυλιά τον κυνηγούν
π' άκουσαν τη φλογέρα...

Το κουνούπι και το λιοντάρι

Ένα φαντασμένο κουνούπι στάθηκε κάποτε πάνω στη μύτη ενός λιονταριού και το περιγελούσε, λέγοντάς του πως δεν μπορεί να το νικήσει. Και δώσ' του και το τσιμπούσε γύρω από τη μύτη. Το λιοντάρι ξυνόταν με τα νύχια του, μέχρι που στο τέλος αγανάκτησε. Το κουνούπι που νίκησε έτσι το λιοντάρι, περήφανο, έκανε να φύγει μακριά. Αλλά, για κακή του τύχη, μπλέχτηκε στο δίκτυ μιας αράχνης, η οποία το έφαγε.

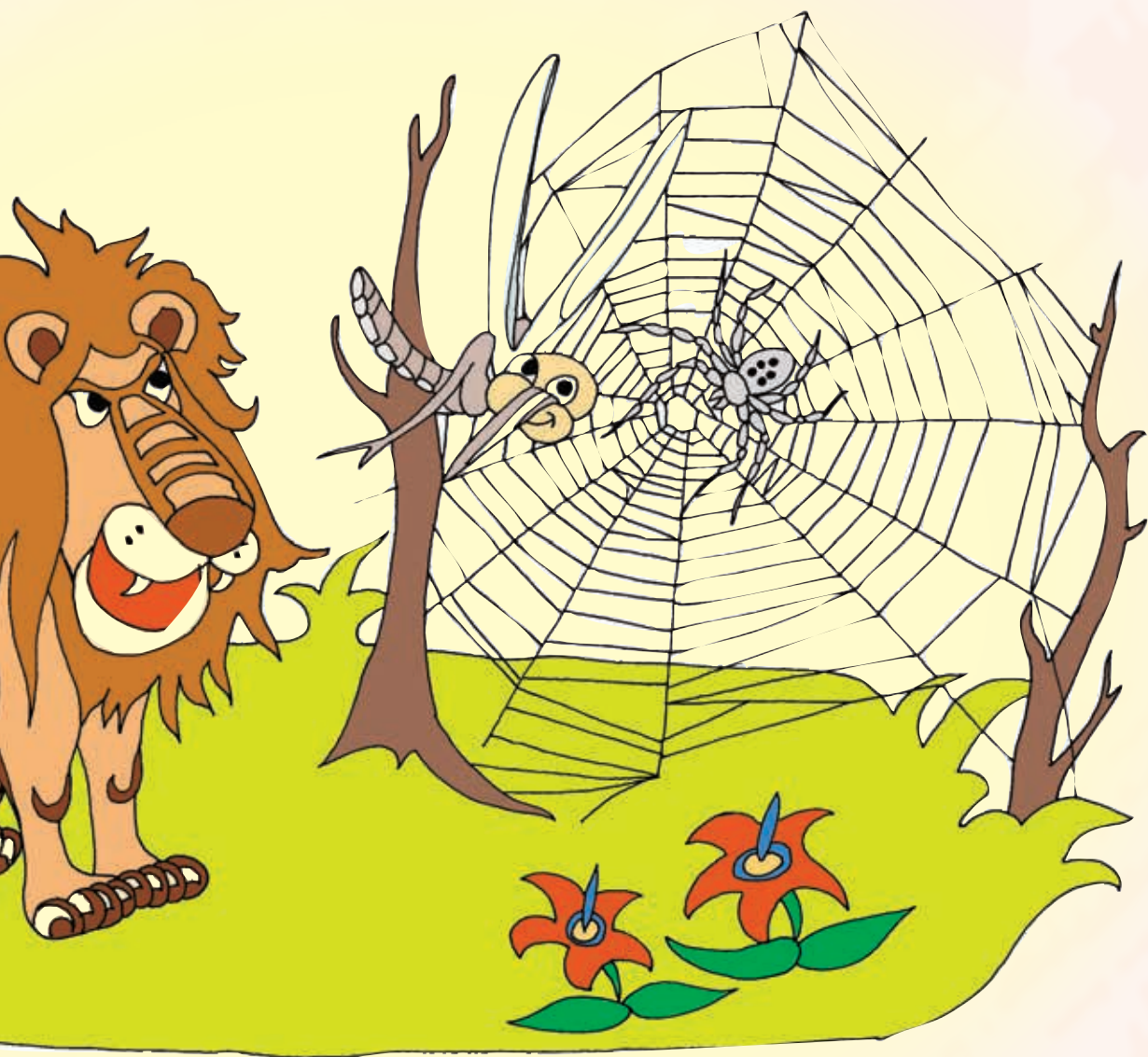
Καθώς πέθαινε το κουνούπι είπε:

– Κοιτάξτε τι έπαθα! Νίκησα το πιο δυνατό απ' τ' άγρια ζώα, το λιοντάρι, και νικήθηκα από ένα ασήμαντο έντομο, την αράχνη.

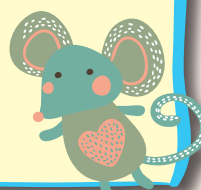

Ένα κουνούπι τσίμπησε
στη μύτη το λιοντάρι,
θάρρεψε πως το νίκησε
κι έφυγε με καμάρι...
Μα πάνω στο καμάρι του
απρόσεχτα πετάει,
δίκτυ αράχνης το αρπά,
και το κουνούπι πάει...

οι Μύθοι του Αισώπου

Ο υπερήφανος και ο φαντασμένος
πάντα τιμωρούνται.

Τα λιοντάρια και οι λαγοί

Κάποτε, στο δάσος, συγκεντρώθηκαν τα ζώα, για να αναπτύξουν τις απόψεις τους. Οι λαγοί τότε σηκώθηκαν και είπαν πως πρέπει να είναι ίσοι με τα λιοντάρια, αφού έχουν τα γρηγορότερα πόδια απ' όλα τα ζώα. Τότε τα λιοντάρια τούς απάντησαν:

– Ναι, θα είμαστε ίσοι, αν έχετε κι εσείς τα δόντια και τα νύχια που έχουμε εμείς.

Οι λαγοί εφλυαρούσαν που 'χουν γρήγορα ποδάρια:

– Θα 'πρεπε να είμαστε ίσοι με τα τρομερά λιοντάρια...

Και αυτά τούς απαντούνε με τον άγριό τους τόνο:

– Θα 'μασταν ίσοι αν είχατε δόντια και νύχια... μόνο..

οι Μύθοι του Αισώπου

Οι φλύαροι και οι καυχησιάρηδες
στο τέλος γίνονται γελοίοι.

Το παγόνι και η καρακάξα

Κάποτε τα πουλιά συγκεντρώθηκαν για να αποφασίσουν ποιον θα εκλέξουν βασιλιά τους. Ανάμεσα στους υποψήφιους για τον θρόνο ήταν και το παγόνι, που πίστευε πως με τα θαυμάσια φτερά του θα κέρδιζε την εκλογή. Η καρακάξα, όμως, δεν είχε την ίδια γνώμη, γι' αυτό σηκώθηκε και είπε στο παγόνι:

– Μεγαλειότατε, θα θέλαμε να μας πεις πώς θα μας προστατέψεις αν, στον καιρό της βασιλείας σου, μας κάνει μια από τις πολλές επισκέψεις του ο αετός!...

– Είμαι το ομορφότερο απ' όλα τα πουλιά, για τούτο να διαλέξετε παγόνι, βασιλιά...

Κι η καρακάξα το ρωτά:

– Σαν ο αετός ορμήσει, η ομορφιά σου άραγε θα τον εσταματήσει;...

οι Μύθοι του Αισώπου

Οι άρχοντες δεν πρέπει να εκλέγονται για την ομορφιά τους, αλλά για τη φρόνηση και τη δύναμή τους.

Η κουρούνα και το σταμνί

Όταν κάποιος βρεθεί σε ανάγκη, γίνεται
πολυμήχανος.

Κατακαλόκαιρο, ζέστη αφόρητη. Μια κουρούνα διψούσε πολύ. Αλλά πού νερό! Σε μια στιγμή βλέπει κάποιον χωρικό να σηκώνει ένα μικρό σταμνί και να πίνει νερό. Αφού ήπιε όσο ήθελε ο άνθρωπος, έγειρε να κοιμηθεί. Η κουρούνα τότε ζύγωσε το σταμνί και είδε ότι είχε απομείνει λίγο μονάχα νερό στον πάτο του. Έλα όμως που δεν το 'φτανε! Και να τι σκέφτηκε. Άρχισε να ρίχνει μέσα στο σταμνί μικρά βότσαλα. Έτσι το νερό σιγά σιγά ήρθε επάνω, και η έξυπνη κουρούνα ξεδίψασε.

Λίγο νερό σε στάμνα βρήκε
κάποια κουρούνα που διψούσε,
μα για κακή της τύχη, η δόλια,
να το ζυγώσει δεν μπορούσε...
Τότε στύβει το μυαλό της
κι έξυπνη μια σκέψη κάνει,
ρίχνει βότσαλα στη στάμνα
κι έτσι το νερό το φτάνει...

Ο κόρακας και ο κύκνος

Ο κόρακας ζήλευε τον κύκνο για το λευκό του χρώμα. Νομίζοντας πως εκείνος χρωστούσε το χιονάτο του φτέρωμα στα πολλά μπάνια που έκανε στις λίμνες και τα ποτάμια, εγκατέλειψε και αυτός τους βωμούς των θεών, όπου έβρισκε κρέας για να τρώει, κι έμενε πια κοντά στα νερά. Και δώσ' του βουτιές και κολύμπι, αλλά δυστυχώς το μαύρο του χρώμα δεν ξάσπριζε διόλου. Τελικά, μη βρίσκοντας τίποτα να φάει κοντά στο νερό, ψόφησε από την πείνα.

Ο κόρακας εζήλεψε
του κύκνου τα φτερά
και πίστεψε πως του 'γιναν
απ' τα πολλά νερά...
'Αρχισ' ευθύς ο άμυαλος
στις λίμνες να βουτάει,
μα στα φτερά δεν άσπρισε,
αλλ' απ' την πείνα... πάει!!!...

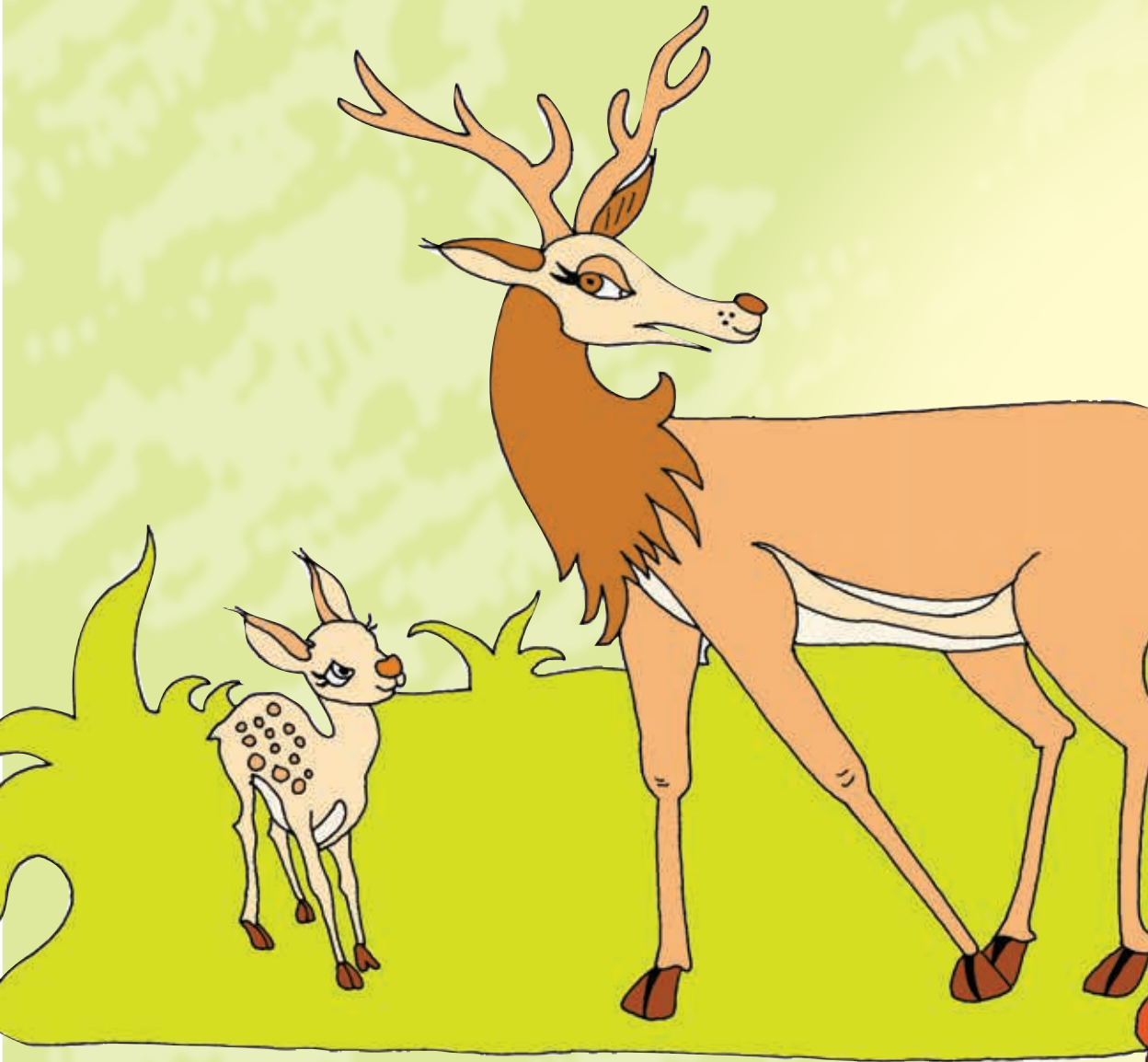
οι Μύθοι του Αισώπου

Κανείς δεν μπορεί ν' αλλάξει τα φυσικά
γνωρίσματά του.

Το ελαφάκι και η μητέρα του

Εκείνον που είναι γεννημένος δειλός,
καμία συμβουλή δεν μπορεί να τον
κάνει γενναίο.

Κάποτε μια ελαφίνα συμβούλευε το ελαφάκι της μ' αυτά τα λόγια:

– Παιδί μου, γιατί φοβάσαι τα σκυλιά, αφού η φύση σου έχει δώσει κέρατα, γερά πόδια και μεγάλο μέγεθος;

Δεν πρόλαβε να αποσώσει τα λόγια της και ακούστηκαν από μακριά γαβγίσματα και τρέξιμο σκυλιών. Ξέχασε τότε τις συμβουλές και έτρεξε να φύγει πρώτη.

– Γιατί σαν βλέπεις τα σκυλιά με φόβο, γιε μου, τρέχεις, αφού και κέρατα γερά και γρηγοράδα έχεις; Μόλις τον λόγο απόσωσε, γαβγίσματα σιμώνουν, ευθύς... βουή και κουρνιαχτό τα πόδια της σηκώνουν...

Ο κόρακας και το φίδι

Ένας κόρακας πεινασμένος πετούσε πάνω από έναν βάτο. Ξάφνου, είδε ένα φίδι να κοιμάται εκεί δίπλα στον βάτο. Πέταξε αμέσως και το άρπαξε. Όμως αυτό γύρισε και τον δάγκωσε. Πεθαίνοντας τότε ο κόρακας είπε:

– Τι άτυχος που είμαι, βρήκα κάτι για φαγητό, από το οποίο όμως χάνω τη ζωή μου.

Ένας κόρακας πεινούσε
και φαί' ονειρευόταν,
ώσπου είδε ένα φίδι
στη λιακάδα που κοιμόταν...
Το αρπάζει, μα κι εκείνο
δίχως να του λείψει ώρα,
τον δαγκώνει, και ο δόλιος
είναι μακαρίτης τώρα...

οι Μύθοι του Αισώπου

Δεν πρέπει, προκειμένου να βρούμε
πολύτιμα πράγματα,
να βάζουμε σε κίνδυνο τη ζωή μας.

Ο γάιδαρος και η αλεπού

Ένας γάιδαρος έτρωγε γαϊδουράγκαθα στην άκρη ενός χωραφιού. Μια παμπόνηρη αλεπού, που περνούσε από κει, στάθηκε, τον κοίταξε λίγη ώρα και ειρωνικά τού είπε:

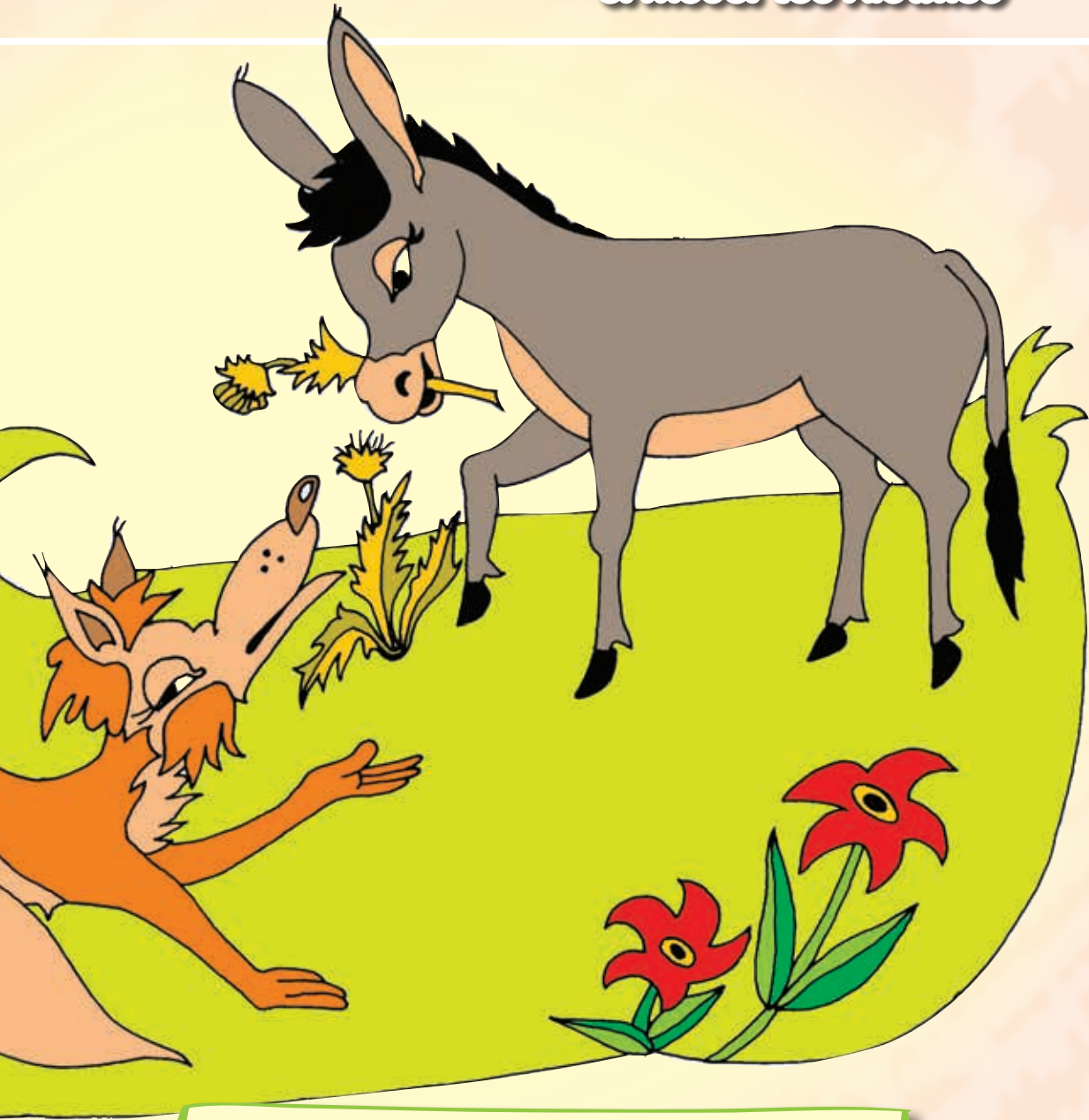
– Καλέ, κυρ Μέντιε, πώς, με τόσο απαλή γλώσσα που έχεις, τρως αυτό το σκληρό και αγκαθερό προσφάγι;

Μια αλεπού παμπόνηρη
το γάιδαρο κοιτάει,
που γαϊδουράγκαθα μασά
και τον ψιλορωτάει...

– Η γλώσσα σου η τρυφερή
πώς τέτοιο δα προσφάι
μπορεί, καλέ μου γάιδαρε,
και το γλυκομασάει;...

οι Μύθοι του Αισώπου

Δεν πρέπει να ακούμε τις κατηγορίες των φλύαρων, γιατί αυτές οδηγούν πάντα σε κίνδυνο.

Ο κόρακας και το κόσμημα

Ένας κόρακας, σκαλίζοντας το χώμα για να βρει κάτι να φάει, ξάφνου είδε ένα κόσμημα που λαμποκοπούσε. Τότε κοιτώντας το με λύπη είπε:

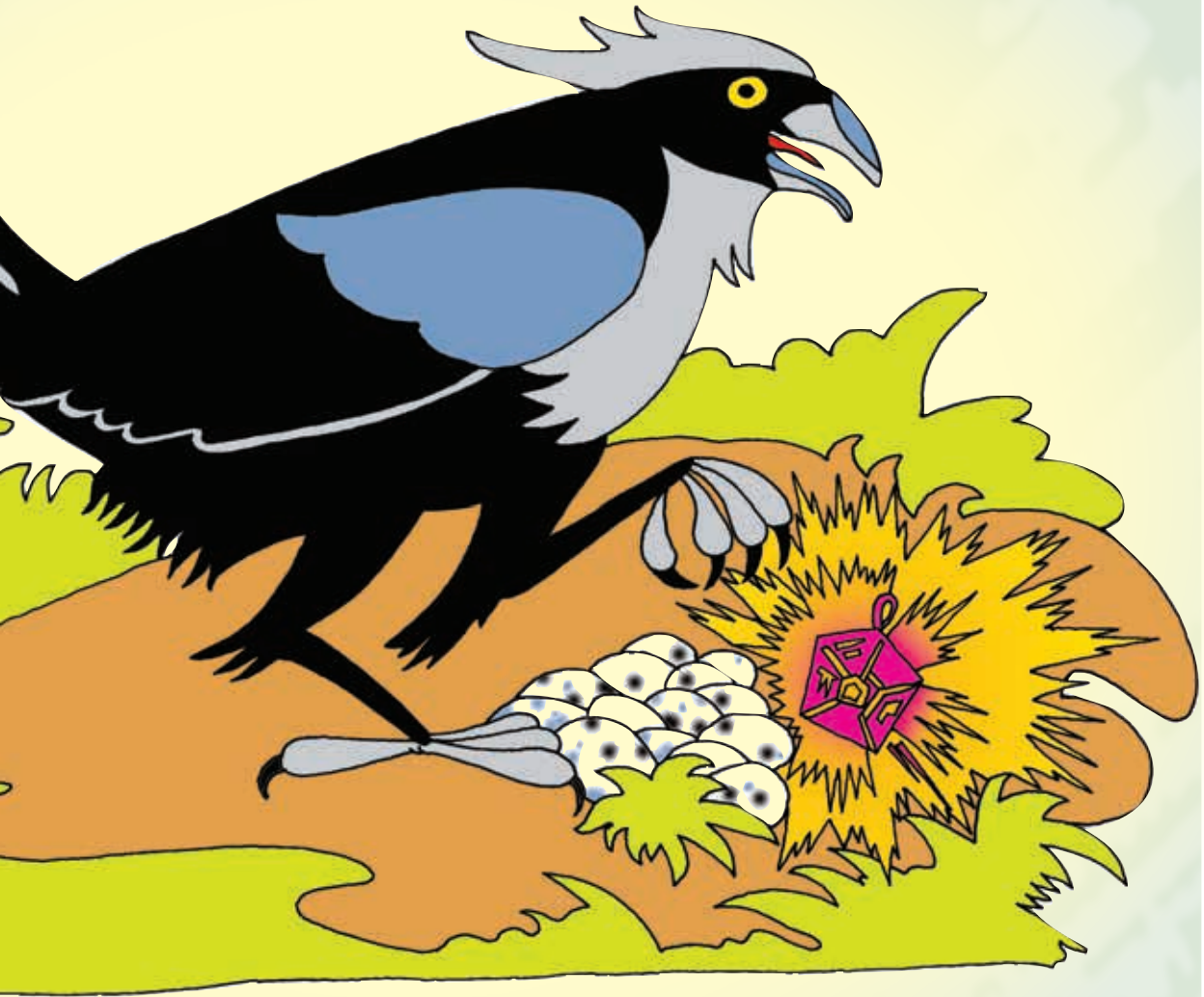
– Αχ! Τι να σε κάνω εγώ; Αν σε είχε βρει κάποιος που μπορούσε να εκτιμήσει την αξία σου, θα ξανάβρισκες τα παλιά σου μεγαλεία. Εγώ θα 'θελα χίλιες φορές να έβρισκα μερικούς σπόρους ή κανένα σκουληκάκι. Εμείς οι δύο είμαστε άχρηστοι ο ένας για τον άλλο.

Καθώς σκαλίζει ο κόρακας να βρει κάτι να φάει, μέσα στο χώμα, ξαφνικά, κόσμημα απαντάει...

– Τι να το κάνω το χρυσό και τα διαμάντια ακόμα, ας έβρισκα ένα σπυρί κριθάρι μες στο χώμα...

οι Μύθοι του Αισώπου

Για τον πεινασμένο το πολυτιμότερο αγαθό είναι το φαγητό.

Ο λύκος και τ' αρνάκι

Ένας λύκος υπέφερε πολύ από τα δαγκώματα που του είχαν κάνει τα σκυλιά και δεν μπορούσε να βγει απ' τη φωλιά του. Μόλις λοιπόν είδε ένα αρνάκι που περνούσε έξω από την πόρτα του, το παρακάλεσε να του φέρει λίγο νερό από το ποτάμι, με τα λόγια τούτα:

– Αρνάκι μου, σαν μου φέρεις εσύ νεράκι να πιω, έπειτα εγώ θα βρω μόνος μου τροφή.

Και το αρνάκι, που δεν ήταν χαζό, του απάντησε:

– Αν σου φέρω, κυρ λύκε, το νερό, θα γίνω ύστερα το φαγητό σου.

Ο λύκος βαριαρρώστησε και λέει στο αρνάκι:

– Μόνος μου θα βρω την τροφή, φέρε μου εσύ νεράκι.

– Τι λες, κυρ λύκε, λέει τ' αρνί, νερό σαν θα σου δώσω, σίγουρα απ' τα δόντια σου τότε δεν θα γλιτώσω...

οι Μύθοι του Αισώπου

Οι κακοί έχουν πάντα στο νου
τους το κακό.

Ο λύκος και η κατσίκα

Ένας γερο-λύκος είδε μια κατσίκα να βόσκει πάνω σ' έναν ψηλό, πολύ απόκρημνο βράχο. Μια και δεν μπορούσε να τη φτάσει, της έλεγε να κατέβει πιο κάτω, κοντά του. Εκεί δεν θα είχε φόβο να πέσει και να γκρεμιστεί, αν παραπατούσε, και θα έβρισκε και πλούσιο χορτάρι στα γύρω λιβάδια. Αλλά η κατσίκα, που δεν ήταν χαζή, του απάντησε:

– Αχ, παμπόνηρε λύκε, δεν με φωνάζεις για να βοσκήσω εγώ, αλλά για να βρεις τροφή εσύ, τρώγοντάς με.

- Πρόσεχε, κατσικούλα μου, κι είν' ο γκρεμός βαθύς, θα βρεις χορτάρι μοναχά κοντά μου σαν θα ρθεις.
– Τι λες, κυρ λύκε, αν θα ρθω κοντά σου λίγο ακόμα, αντί χορτάρι, θα βρεθώ στο φοβερό σου στόμα...

οι Μύθοι του Αισώπου

Οι πονηροί, όταν κάνουν πονηριές
στον κόσμο που τους γνωρίζει,
δεν κερδίζουν τίποτα.

Ο κυνηγός και η οχιά

Κάποιος κυνηγός, που έστηνε ξόβεργες για να πιάνει πουλιά, κατά λάθος πάτησε στη φωλιά μιας οχιάς. Η οχιά θύμωσε που της χάλασε την ησυχία και γυρνώντας το κεφάλι τον δάγκωσε. Ο κυνηγός νιώθοντας πως σε λίγο πεθαίνει από το δηλητήριο του φιδιού, ψιθύρισε:

– Ο δύστυχος, εγώ ξεκίνησα να γίνω κυνηγός, αλλά η κακή μου η μοίρα με έκανε κυνήγι.

Κυνηγός που κυνηγούσε
με τις ξόβεργες πουλιά
πάτησε, χωρίς να θέλει,
μέσα σε οχιάς φωλιά...
Θυμωμένη τον δαγκώνει,
και λέει αυτός,
πεθαίνοντας σε λίγο:
– Για κυνηγός ξεκίνησα,
κυνήγι καταλήγω...

οι Μύθοι του Αισώπου

Όποιος θέλει να κάνει κακό στους άλλους, πάντα το παθαίνει ο ίδιος.

Ο τράγος και το κλήμα

Μια φορά ένας τράγος έτρωγε τα βλαστάρια από ένα κλήμα. Το κλήμα, τότε, του είπε:
– Γιατί μου κάνεις κακό; Έχει γύρω τόσο χορτάρι για να φας.

Ο τράγος όμως δεν έδωσε καμιά σημασία στα λόγια του κλήματος και συνέχισε να τρώει τα τρυφερά του βλαστάρια. Τότε κι εκείνο, θυμωμένο, του ξαναείπε:

– Όταν σε ψήσουν στη σούβλα, κυρ τράγε, εγώ θα δώσω όσο κρασί θα χρειαστεί.

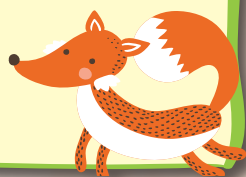

Είπε το κλήμα μια φορά στον τράγο που τρυγούσε τα τρυφερά βλαστάρια του και το περιγελούσε...

– Κορόιδευέ με τώρα εσύ, μα όταν θα μεστώσω, εσύ στη σούβλα θα γυρνάς κι εγώ κρασί θα δώσω...

Το άδικο δεν πιάνει τόπο.

Η αλεπού και ο σκαντζόχοιρος

Κάποια αλεπού, περνώντας έναν ποταμό, παρασύρθηκε απ' το ρεύμα του σ' ένα φαράγγι. Το μέρος εκείνο είχε πολλά τσιμπούρια, που στη στιγμή γέμισαν το τομάρι της. Ένας σκαντζόχοιρος, περνώντας, τη λυπήθηκε και της είπε να της βγάλει τα τσιμπούρια. Αυτή όμως αρνήθηκε. Όταν τη ρώτησε για ποιον λόγο δεν θέλει, αυτή τού είπε:

– Τούτα τα τσιμπούρια έχουν πια χορτάσει και μου ρουφούν λίγο αίμα. Σαν τα βγάλεις, θα 'ρθουν άλλα πεινασμένα και θα μου πιουν και το υπόλοιπο αίμα.

Την αλεπού που αρρώστησε τσιμπούρια έχουν ζώσει, κι ένας σκαντζόχοιρος γιατρός της λέει πως θα τη σώσει.

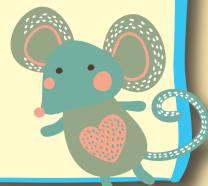
– Αν θα μου βγάλεις τούτα δω που είναι χορτασμένα, θα μ' αφανίσουν σαν θα ρθουν άλλα πιο πεινασμένα...

οι Μύθοι του Αισώπου

Ο μυαλωμένος άνθρωπος, ακόμα και μες στη δυστυχία του, σκέφτεται λογικά.

Το λιοντάρι και το αγριογούρουνο

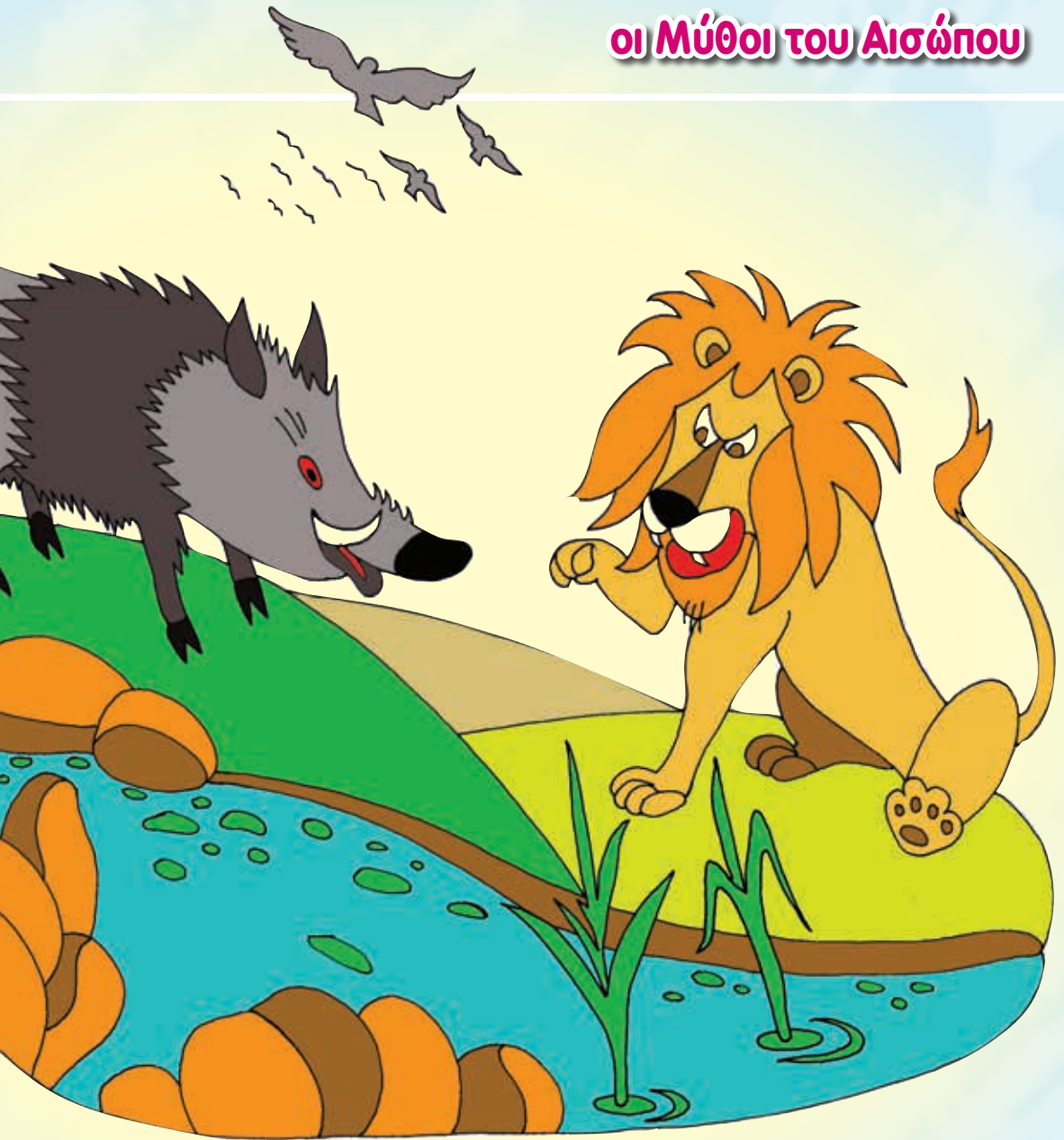
Μια ζεστή καλοκαιρινή μέρα, ένα λιοντάρι κι ένα αγριογούρουνο κατέβηκαν διψασμένα σε μια πηγή να πιουν νερό. Η πηγή ήταν μικρή και έπρεπε να πιουν νερό ένα ένα. Τότε ξέσπασε ο τσακωμός για το ποιο θα πιει πρώτο, και βάλθηκαν να σκοτωθούν. Ξάφνου σταμάτησαν να πάρουν μια ανάσα και είδαν να πετούν γύρω τους πολλά κοράκια, έτοιμα να ορμήξουν να φάνε αυτό που θα πέσει. Στη στιγμή, τότε, παράτησαν τον τσακωμό και είπαν:

– Από το να γίνουμε τροφή στα κοράκια, καλύτερα να γίνουμε φίλοι.

Καυτό κατακαλόκαιρο
σε μια πηγή σιμώνουνε,
λιοντάρι κι αγριογούρουνο
για το νερό μαλώνουνε.
Μα σαν πάνω τους σύννεφο
κοράκια επεράσανε,
λεν: «Κρίμα ετούτα να μας φαν»,
κι ευθύς φιλίες πιάσανε...

οι Μύθοι του Αισώπου

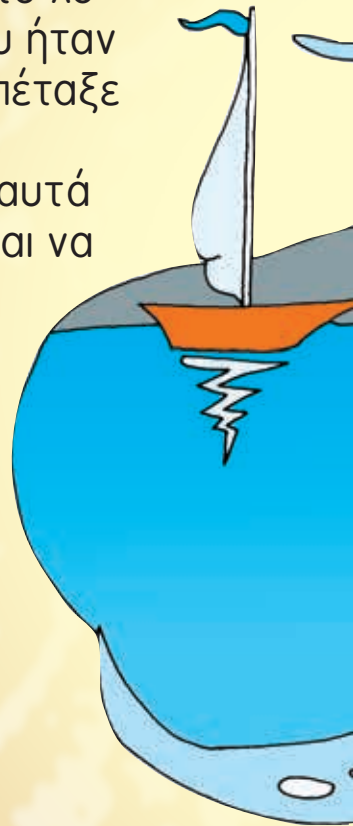
Είναι καλό να σταματά κανείς τους τσακωμούς, γιατί αυτοί οδηγούν πάντα σε κακό τέλος.

Ο άνθρωπος που μετρούσε τα κύματα

Καθισμένος στο ακροθαλάσσι, ένας άνθρωπος είχε βαλθεί να μετράει τα κύματα, με μεγάλη προσοχή. Όταν καμιά φορά έχανε το λογαριασμό, στενοχωριόταν, και η λύπη του ήταν μεγάλη. Τότε, φάνηκε ένας γλάρος που πέταξε κοντά του και του είπε:

– Άνθρωπε, αντί να στενοχωριέσαι γι' αυτά που περάσανε, καλύτερα να προσέχεις και να μετράς αυτά που θα έρθουν.

Κάποιος μετρούσε κύματα
σιμά στ' ακροθαλάσσι,
μα χάνει το λογαριασμό
κι έπεσε πια να σκάσει.

– Άνθρωπε, μη θρηνηλογείς
γι' αυτά που 'χουν περάσει,
κοίτα ο νους σου σ' όσα ρθουν
το μέτρημα μη χάσει.

οι Μύθοι του Αισώπου

Ο άνθρωπος δεν πρέπει να κάθεται και να κλαίει για τα περασμένα, αλλά να νοιάζεται για τα μελλοντικά.

Περιεχόμενα

Εισαγωγή	3
Ο κόρακας και η αλεπού	4
Το κατσικάκι και ο λύκος	6
Το κουνούπι και το λιοντάρι	8
Τα λιοντάρια και οι λαγοί	10
Το παγόني και η καρακάξα	12
Η κουρούνα και το σταμνί	14
Ο κόρακας και ο κύκνος	16
Το ελαφάκι και η μητέρα του	18
Ο κόρακας και το φίδι	20
Ο γάιδaros και η αλεπού	22
Ο κόρακας και το κόσμημα	24
Ο λύκος και τ' αρνάκι	26
Ο λύκος και η κατσικά	28
Ο κυνηγός και η οχιά	30
Ο τράγος και το κλήμα	32
Η αλεπού και ο σκαντζόχοιρος	34
Το λιοντάρι και το αγριογούρουνο	36
Ο άνθρωπος που μετρούσε τα κύματα	38